

som til Virksomheder, der kun beskæftige 5 Arbejdere, navnlig hvis det er saaledes at forstaa, at enhver Haandværks- og Fabrikvirksomhed, uanset at den paagældende Virksomhed ikke benytter mekanisk Kraft, der beskæftiger flere end 5 Arbejdere, falder ind under Loven, for saa vidt angaar Lokalernes Indretning. Jeg tror, det vilde være at gaa for vidt; thi det vilde medføre, at saa vilde Skomagere og Skræddere, ja endog Kvinder i Systuer, naar der beskæftiges mere end 5 Personer, falde ind under Fabriktilsynet, og det vilde jeg anse for unødvendigt og som Følge deraf ogsaa noget for vidtgaende. Jeg skal indrømme, at det kommer i væsentlig Grad an paa, hvorledes og i hvilket Omfang man har tænkt sig, at det ny Fabriktilsyn skal udøve sin Virksomhed. Hvis det er Hensigten, at det skal indskrænkes til, hvad der staa i Loven af 12te April 1889 om Tilsynet med Maskiner, at det skal være et aarligt Tilsyn, der skal indføres, ja saa indrømmer jeg, at det ikke spiller nogen stor Rolle, om den paagældende Virksomhed skal modtage Besøg om Aaret af en Mand, der ser efter, om der er nogenlunde rent i det Lokale, hvor de paagældende Skomagere og Skræddere sidde og arbejde, det har ikke saa grumme meget at sige, og hvis Tilsynets Virksomhed i de Tilfælde, hvor der ikke bruges mekanisk Kraft, begrænses til at føre Tilsyn med, at de paagældende Lokaler ere af forsvarlig Beskaffenhed, skulde jeg ikke have noget imod, at man gik saa langt ned som til Virksomheder, der kun beskæftige 5 Arbejdere; thi det er et ganske nyttigt Tilsyn, som i mange Tilfælde kan være ganske nødvendigt.

I Forbindelse med dette Spørgsmaal om, hvorledes de smaa Virksomheder ere stillede, frembyder der sig ganske naturligt et andet Spørgsmaal, et Principspørgsmaal, som man ogsaa har henvendt sig til mig for at faa besvaret, og som jeg foreløbig har besvaret med et bestemt Nej; men dette Nej vilde jeg gerne have approberet af den højtærede Indenrigsminister for at være sikker paa, at jeg ikke har taget fejl. Der staa jo nemlig som bekendt i Loven af 7de Januar 1898 om Arbejdernes Ulykkesforsikring, § 4: at „Fabrikvirksomhed samt Virksomhed i fabrikmæssigt drevne Værksteder, for saa vidt disse Virksomheder ere undergivne Fabriktilsyn i Medfør af Lov Nr. 56 af 12te April 1889 om Foranstaltninger til Forebyggelse af Ulykestilfælde ved Brug af Maskiner“ falde ind under Ulykkesforsikringsloven.

Nu udvider man meget betydeligt Rammen for disse Virksomheder, der falde ind under denne Bestemmelse i Loven af 12te April 1889, og saa er det, man har spurgt mig: Er det muligt, at man i Kraft af denne Udvidelse, der foregaar ved denne Lov, kan bringe alle disse mange smaa Virksomheder ind under Ulykkesforsikringsloven, som ikke have været det tidligere? Der er jo nogen Grund til, at de paagældende have stillet dette Spørgsmaal, fordi det Tilsyn, som er forordnet ifølge § 11 i Loven af 12te April 1889 om Foranstaltninger til Forebyggelse af Ulykker ved Maskiner, er ganske det Tilsyn, som ogsaa denne Lov tænker paa at benytte. Dette maa jeg anse for ganske utænkeligt og egentlig for et Unicum af Lovgivningen, hvis man vilde uden at sige et Ord direkte derom ved en Lov som denne, der emaneres i en helt anden Hensigt, give en anden tidligere eksisterende Lov en forøget Rækkevidde, der maaske kommer op til den dobbelte Rækkevidde af den, den allerede har. Jeg kan slet ikke tænke mig, at det skulde være muligt, og derfor har jeg ganske dristig sagt nej til dem, der have spurgt mig. Jeg vilde sætte Pris paa, om den ærede Minister, naar han faar Ordet, vilde give mig sit Svar derpaa, og jeg vil saa haabe, at det gaar i bekræftende Retning af den Mening, jeg har udtalt om Sagen. — Det næste, jeg gerne vilde omtale, er et Hovedpunkt i Loven, nemlig Bestemmelsen i § 4, der fastslaar, at Lavalderen for Børn, der ifølge den bestaaende Lov af 23de Maj 1873 jo som bekendt er 10 Aar, nu skal sættes op til 14 Aar. Jeg deler ganske den højtærede Ministers Anskuelse i denne Sag, og anser det for absolut ideelt, korrekt og rigtigt, at Skolen faar, hvad Skolens er, og at Børnene faa, hvad Børnenes er, nemlig Ret til at gaa i Skole og Muligheden for, saa godt som de paagældende Forældres økonomiske Vilkaar tillade det, at uddanne sig til brugbare Medlemmer af Samfundet. Jeg vilde ønske, at man ganske ubetinget, og for mit personlige Vedkommende vilde jeg i særdeles Grad ønske, at jeg ganske ubetinget kunde sige ja til denne Bestemmelse, ogsaa naar man ser den fra det modsatte Synspunkt af det ideelle, nemlig fra det rent brutalt praktiske Synspunkt. Men der frygter jeg for, at man møder et andet Krav, som man ikke har Lov at forbigaa. Jeg tror ikke det er nok i saa Henseende at beskytte Børnenes ideelle Ret, jeg tror, man er nødt til ogsaa at tage noget Hensyn til Forældrenes praktiske Ret, som ogsaa maa